

Вяра

13.03 по еретическия, †28 февруари по църковния календар - Св. свещеномъченик Протерий, патриарх Александрийски. Св. свещеномъченик Нестор, епископ Магидийски. Св. преподобни Василий Изповедник. Св. преподобни Марина и Кира. Св. мъченица Кирана Солунска.

Житие и страдание на свети свещеномъченик Протерий, патриарх Александрийски (457 г.)

След смъртта на свети Кирил на патриаршеския престол на Александрия се възкачил еретикът Диоскор. Този беззаконник разпространил ереста си из целия Египет. По това време там живеел един благочестив презвитер, твърд в истинската вяра, на име Протерий. Той бил известен със светостта на живота си и бил преизпълнен с боговдъхновен разум и мъдрост. Протерий видял, че мнозина се отклонили към ереста на патриарха, който лъжливо утвърждавал, че в Христа има една природа, и смело се борел с еретиците. Патриарх Диоскор силно се разгневил срещу него; като желаел да склони и този защитник на православието към единомислие със себе си, той

коварно го ласкаел и дори го почел със сан протопрезвитер, но опитите му не се увенчали с успех. Свети Протерий, утвърден във вярата от светейшия Александрийски патриарх Кирил, бил непоколебим. На Четвъртия Вселенски събор, проведен в Халкидон при цар Маркиан, Диоскор бил изобличен в своята ерес, бил лишен от патриаршески сан, отлъчен от Църквата и изгонен в Пафлагонска област, в град Гангра, където след известно време и умрял. Вместо низвергнатия Диоскор на патриаршеския престол в Александрия бил избран от православните архиереи, клирици и благочестиви християни светият Протерий, който наистина бил достоен за този сан.

Но болшинството от александрийския народ, напоен с отровата на ереста, възбуждана при това от неколцина клирици еретици, било против поставянето на Протерий за патриарх. И когато свети Протерий встъпил в длъжност и започнал да изповядва правата вяра, утвърдена от светите отци на Халкидонския събор, сред народа възникнала разпра и избухнал метеж. Неколцина от клириците, начело с презвитер Тимотей, с прозвището Елур, и дякон Петър Монг - привърженици на Диоскор и на неговата ерес, заедно с други, се отрекли от православните, не пожелали да имат общение със свети Протерий и предизвикали разкол сред народа. Затова в александрийската църква настъпил голям раздор: едни признавали навопоставения патриарх и се държали за православието, а други искали завръщането на Диоскор и проклинали догматите, установени на Халкидонския събор. Двете страни водели силна борба една с друга. Привържениците на Диоскор говорели против свети Протерий, наричали го прелюбодеец, понеже той, докато Диоскор бил още жив, приел неговата невеста - александрийската църква; наричали Протерий и еретик, недостоен за сана патриарх. Много беди претърпял свети Протерий от еретиците; боейки се да не би те да го убият, поискал въоръжена охрана; винаги

се намирал в страх, очаквайки народни вълнения, понеже привържениците на Диоскор вече нападали градските началници и войската, разположена в града. В това време консултът от Тивиада дошъл в Александрия, за да умири вълнението. Метежниците започнали да хвърлят камъни по пристигналите заедно с консула воители. Те, като видели народното въстание, се насочили към храма Серапидис и се затворили в него. Метежниците обкръжили храма и като го превзели, изгорили всички намиращи се в него воители. Когато вестта за това достигнала до благочестивия цар Маркиан, той силно се разгневил, изпратил голяма военна сила и умирал вълнението, като заповядал зърното и житото, които докарвали в Александрия на кораби от градовете на Египет, от това време да карат не в Александрия, а в Пилусия, и оттам - в Цариград. Освен това Маркиан отнел на александрийците народните (обществените) бани и други придобивки, ограничил свободата на жителите, закрил провеждащите се при тях народни представления. Гражданите, скърбейки за това, и най-вече чувствайки недостига на хляб, се смирили и помолили светейшия патриарх Протерий да отиде при царя и да се застъпи за тях. Свети Протерий отишъл и ходатайствал пред царя за града си, и царят, като се смилил, изпълнил всички проски на светия мъж. На гражданите им била върната предишната свобода и отново започнали да карат зърното направо в Александрия. След това патриархът известно време мирно управлявал паството си и предал на анатема непожелания да се покае Тимотей Елур.

След кончината на благочестивия Маркиан еретиците отново надигнали глави и започнали да подстрекават обикновенния народ и престанали чак когато постигнали своето. Хитрият и лукав Тимотей Елур, който се занимавал и с магьосничество, измамил египетските монаси, живеещи по манастирите или подвизаващи се в пустинята, по следния

хитър начин.

В една мрачна и безлунна нощ, като се облякъл в тъмна дреха, той започнал да обхожда килиите на монасите и се обръщал към всеки по име. Когато монасите го питали кой е и какво му трябва, той отговарял:

- Аз съм един от ангелите; изпратен съм от Бога, за да ви съобщя да нямате общение с Протерий и да не приемате постановленията на Халкидонския събор. За епископ на Александрия трябва да поставите Тимотей Елур.

Така хитрият измамник, с помощта на демон, ги измамил. А монасите, като не разбрали вражеските козни, приели лъжата за истина и като си разказвали един другиму за ангелското видение, се съгласили и се събрали всички заедно. Като се посъветвали, те се отправили към Александрия - все едно отивали на бой; всички били заслепени от ярост против светия архиерей Протерий и искали да го изгонят от църквата. В това време в Александрия Тимотей събрал около себе си много метежници; едни той съблазнил, а други тайно подкупил с пари. Като издебнал удобен момент, когато консулт Дионисий не бил в града (той се забавил в Горен Египет), Тимотей с многобройните си съмишленици, с наетата от него въоръжена войска и с пристигналите монаси се отправил към храма. Сред метежниците имало двама низвергнати и отлъчени епископи и няколко клирици, също отлъчени. Те ръкоположили Тимотей за епископ и го нарекли Александрийски патриарх. Той сторил това въпреки всички църковни правила, като презрял царските закони, надявайки се само на метежния народ и на прелъстените монаси.

Светейшият патриарх Протерий, като видял този метеж и като нямал помощ отникъде поради отсъствието на консула, намислил да избяга. През нощта тайно напуснал града. Когато заспал, му се явил пророк Исаия в сънно видение и рекъл:

- Върни се в града, там ще те чакам!

Размишлявайки за видението, Протерий разбрал, че му предстои мъченическа кончина. Той се върнал и влязъл в църковната кръщелня. Междувременно метежниците, желаейки да го убият, го търсели навсякъде. Като узнали, че се намира в кръщелнята, те го затворили там. После неколцина от тях влезли и го убихи, а заедно с него убихи и шестте души, които го придружавали, като при това намушкали цялото тяло на светеца с остриите наконечници на железните пръти, които мъчителите носили със себе си. Те пролели невинната кръв в същото време, когато бил заклан за нас нашата Пасха - Христос; убийството било извършено на Велика събота. Но убийците не се наситили с кръвта и стигнали още по-далеч в жестокостта си. Като завързали нозете на Христовия мъченик с въже, те влачили светото му тяло наред град, при което му нанасяли удари с различни оръдия, разкъсвайки го на части. Някои в пристъп на най-голяма ярост даже впивали зъби в тялото му, все едно, че били кучета или диви зверове. Като разпалили голям огън, те изгорили тялото на Христовия страдалец, а праха му разпръснали във въздуха. При това, по нареждане на лъжливия си патриарх Тимотей, те изгорили дори и архиерейския престол, на който сядал свети Протерий, понеже уж бил осквернен от светия мъж; така скверните и нечестивите обявили Божия угодник за безбожен.

След безчовечното убийство на свети Протерий, Тимотей изпратил свои воини по всички градове на Египет, за да изгонят православните архиереи, а вместо тях да поставят други, които самият той е ръкоположил. Тогава притесняваните православни епископи и клирици и всички правоверни изпратили просба до благочестивия цар Лъв, който се възкачил на престола след Маркиан; православните изпратили такава просба и до светейшия Цариградски

патриарх Анатолий; в просбите си те разказали за всичко, което се било случило, и молели със сълзи да избавят Александрийската църква от това бедствие. Царят и патриархът силно скърбели за безчовечното убийство на невинния Божий архиерей Протерий. Царят незабавно изпратил в Александрия свои сановници и войска и мнозина от метежниците били наказани: на едни от тях били отсечени ръцете, на други били отрязани езиците, някои били затворени в тъмници, други били бити и прогонени. А самият Тимотей Елур, лъжливият патриарх, бил предаден на съд. Осъден от православните епископи, той приел отплатата за делата си: те не само го лишили от архиерейство, но дори го изхвърлили от Христовата Църква, изпратили го на заточение в град Гангра, където някога бил заточен и учителят му Диоскор. Вместо него на патриаршеския престол в Александрия бил възведен друг Тимотей, с прозвището Салофакиол. Той се отличавал с твърда вяра, мъдрост и добродетелен живот, поради което се ползвал с уважение от всички. И настъпил мир в александрийската Църква, която от това време започнала заедно с всички православни да възхвалява Отца и Сина, и Светия Дух, Единия Бог в Троица. Амин.

**В памет на
свети
свещеномъченик
Нестор, епископ
Магидийски (250
г.)**

Свети Нестор бил задържан в дома си по време на молитва,

в която бил предизвестен за мъчението си с видението на овен; той бил представен в Пергия лично от началника на град Магидис (в малоазийската област Памфилия) Иринарх. По пътя свети Нестор бил укрепен с глас от небето по време на земетръс. В Пергия, след страшни мъчения, той завършил живота си, разпънат на кръст по време на Дециевото гонение, в 250 година.

В памет на преподобния наш отец Василий Изповедник (ок. 750г.)

Свети Василий живял през царуването на иконобореца Лъв Исаврянин. Като оставил света с неговите съблазни, той постъпил в манастир и добродетелно водил монашеско житие. Когато настанало гонение за светите икони, свети Василий мъжествено се съпротивлявал на иконоборците. За това той бил задържан и бил предаден на много мъчения; но въпреки това той отхвърлил еретическото учение на иконоборците и заедно със свети Прокопий отстоявал истината до проливане на кръв. Стъргали цялото му тяло, подобно на преподобния

Прокопий; после го затворили в тъмница, където се мъчил дълго време - до смъртта на нечестивия цар. След смъртта на мъчителя преподобният Василий бил пуснат заедно със свети Прокопий и с другите изповедници и живял, както и преди, в постнически трудове, като обърнал мнозина към православната вяра и като ги наставил в добродетелното житие. След няколко години богоугоден живот той се сподобил с блажена кончина и с молитва, благодарност и неизказана радост отишъл при Господа, Когото възлюбил от ранно детство.

Тропарь преподобного Василия исповедника

глас 1

Пустынный житель, и в телеси Ангел,/ и чудотворец явился еси, Богоносе, отче наш Василие,/ постом, бдением, молитвою Небесная дарования приим,/ исцелявши недужных и души верою притекающих ти. Слава Давшему ти крепость,/ слава Венчавшему тя,/ слава Действующему тобою всем исцеления.

Кондак преподобного Василия

глас 2

С высоты приим Божественное откровение,/ изшел еси, мудре, от среды молв/ и, монашествовав преподобно,/ чудес приял еси действо/ и недуги исцеляти благодатию,// Василие всеблаженне священнейший.

В памет на преподобните жени Марина и Кира (450 г.)

Преподобните Марина и Кира произхождали от град Берия от знатни и известни в града родители. Но те пренебрегнали знатността на произхода си и като достигнали пълнолетие, се отдалечили от града, сами си заградили един неголям участък земя и като зазидали входа към убежището с камъни и глина, оставили само един неголям отвор за подаване на необходимата им храна и за беседи с посетителите и започнали да се подвизават в заграденото място на открито. Като прославяли Бога в душите си, преподобните през цялото време пребивавали в мълчание и го прекъсвали през всеки петдесет дни само за по един ден. На телата си под широките си монашески одежди светиците носели тежки железни вериги и с необикновено търпение понасяли глада и произлизащите от него страдания. В течение на три години подред те приемали храна само един път на четиридесет дни. Като тръгнали веднъж на поклонение на живоносния гроб Господен, те не приели никаква храна дотогава, докато не извършили поклонението, а като се връщали обратно, преминали цялото разстояние, без да хапнат нищо. Същият подвиг извършили и тогава, когато предприели пътуване до храма "Света мъченица Текла". Като се прославили с такъв подвижнически живот, тези свети жени накрая преминали във вечния живот, който така желяели.

Света мъченица Кирана Солунска (1751 г.)

Тази прекрасна невеста Христова беше от едно солунско село, наречено Ависона, чедо на християнски родители. Тя беше много красива и водеше скромн целомъдрен живот. Но дяволът, който мрази доброто, завидя на нейната голяма добродетел и като не можа да я оскверни със срамни помисли и с тайни неприлични деяния, намери за оръдие на своята злоба един агарянин, еничар, който беше бирник в онова село и събираше държавните данъци, и който се уязви от сатанинска любов към момичето. И започна окаяният да я ласкае по разни начини, за да я доведе до своето намерение. Но девицата съвсем не го приемаше. След това той обеща да даде пари, колкото пожелае, и да направи скъпоценни облекла. Ако ли не, я заплаши да наложи наказания и накрая да я предаде даже на смърт. Но момичето имаше голяма любов към Христа и не се поддаде нито на подаръците и обещанията му, нито на заплахите му. Като видя, че не постига целта си, той се сговори с други еничари от неговата дружина и

внезапно грабнаха момичето и го заведоха пред съдията в Солун, като лъжесвидетелствуваха, че уж била обещала да го вземе за мъж и да приеме тяхната вяра. Родителите ? я последваха, но уплашени от техните заплахи, се скриха.

Там турците направиха много, за да я склонят към тяхното намерение - ту с ласкателства и обещания, ту със заплахи. Но блажената Кирана стоеше твърдо и казваше само това: "Аз съм християнка и си имам моя Жених, Господа Иисуса Христа, Комуто поднасям като зестра моето девство. Него съм обичала и обичам от младини, и за Неговата любов съм готова да пролея кръвта си, за да се удостоя да Му се наслаждавам. Чуйте моя отговор и повече не очаквайте да ви кажа нещо друго!" Като каза това, млъкна и вече не пожела да отговаря на техните по-нататъшни запитвания, но навела глава надолу с голяма скромност, като че ли се срамуваше да гледа лицата на мъжете, молейки се мислено на своя Жених Христа да я укрепи докрай. В оня час сърцето се изпълни с веселие и духовна радост, и представяйки си мислено сладчайшия Иисус, стори се сякаш беше грабната в рая, и забрави всичките скърби на тукашния живот, и пожела веднага да получи смърт за Христа. Онези, като видяха неизменността на нейното мнение и ведрото ? лице, се засрамираха и я изпратиха в затвора, като я оковаха във вериги.

Еничарят, все още горейки от демонична любов, отиде при един началник на крепостта на име Али ефенди с бейско достойнство и го помоли да заповяда на ключаря на затвора да го остави да влиза при затворницата когато поиска; което и стана. И отиваше безсрамникът всеки час и упорито упражняваше върху нея много насилия, та или да я склони на своята воля, или да я умори. И не само той, но взимаше със себе си и други подобни на него еничари, за да я изтезават жестоко. Но блажената, когато ги видеше, навеждаше надолу глава, покриваше лицето си и скръстила ръце, нито ги

поглеждаше, нито им отговаряше. Те започваха първо да я скланят с ласкателства и обещания, но след това, като видяха колко е твърда и непоколебима, започваха изтезанията: един я биеше с дърво, друг - с нож, трети - с ритници, четвърти - с юмруци, докато я оставяха като мъртва, и тогава си отиваха, за да има време да се съживи, та да я изтезават пак. И така правеха те през деня. А нощем ключарят на затвора я окачваше за мишците (ръцете бяха в железни окови) и грабвайки каквото дърво намери, я биеше безмилостно, докато се умори, и чак тогава я оставяше така окачена да виси в студа на оная зима, която беше твърде тежка.

Един християнин, който гледаше това, издебна момент и като разбра, че му е минал гневът, отиде и го помоли, а той му разреши да я свали от куките. Но светицата имаше такова търпение, спокойствие и мълчание, че изглеждаше сякаш страда друг, а не тя. И целият ум, и цялото внимание се намираше на небето. В затвора имаше и други християни, евреи и някои туркини заради тяхното безчестно поведение, които упрекваха ключаря на затвора, че няма милост и че не се бои от Бога, понеже изтезава така жестоко една жена, която нищо не му е сторила. Но и християнинът не преставаше, кога с добро, кога с някои изобличения (защото имаше дръзновение пред него), да му напомня за Божия съд и да му говори, за да го смекчи, та да не изтезава светата мъченица. Но сатаната много беше вкоравил сърцето му и колкото те го молеха, толкова повече той я изтезаваше.

Еничарите пак дойдоха да я мъчат. Много пъти оставяха изтезанията и се мъчеха да дадат да яде, за да не умре от глад, и кога даваха грозде, кога фурми. И понеже светата решително отказваше, те се мъчеха насила да отворят устата, но не можеха. Също и християните в затвора много я молеха да хапне нещичко. Но мъченицата съвсем не ги послуша да вкуси каквото и да било, защото имаше в сърцето си пламъка

на любовта към своя Господ и Жених Христа, Който я хранеше и крепеше.

На седмия ден пак дойдоха еничарите и жестоко я измъчиха. Затова, движим от Божия ревност, поменатият християнин започна строго да мъмри ключаря на затвора и да го заплашва, че ще донесе на пашата как така оставя да идват отвън хора, за да измъчват затворниците, което е против техния закон, и че друг път такова нещо не е бивало. И поменатите туркини много го ругаха, като го наричаха безверник и убиец, и се готвеха да викат здравата. Еничарите пристигнаха отново, за да я мъчат, но ключарят на затвора не ги допусна. Затова те веднага отидоха и се оплакаха на Али бей, който повика ключаря и го смъмри, задето не е послушал онова, което той му е наредил. Тогава той се върна много разгневен, грабна мъченицата и я окачи на ченгелите, взе една голяма дървена цепеница и като я хвана с две ръце, започна да бие светата Кирана толкова безмилостно, че затворниците започнаха да викат високо, дори и туркините. Като видя този смут, проклетникът престана да бие, но я остави да виси окачена, отиде в своята стая много неспокоен и ядосан в сърцето си, и каза на християнина да му свари кафе да пие. Докато вареше кафето, християнинът пак започна да го упреква за немилосърдието, което показва, и то толкова убедително, че го направи да падне ничком и да плаче или от угризение на съвестта, или от голям срам.

В това време, докато светата още висеше на ченгелите, изведнъж блесна голяма светлина в затвора, слезе отгоре от покрива като светкавица, която обкръжи тялото на мъченицата, разля се по целия затвор и го освети, като да беше влязло вътре цялото слънце. Тогава беше четвъртият или петият час на нощта. Християните започнаха да викат: “Господи, помилуй”, евреите паднаха по лице, за да не гледат светлината; туркините пък викаха: “Ох, ох, присъдата на

нещастната християнка ни сполетя и падна мълния, за да ни изгори!” А ключарят от страх започна да трепери и каза на християнина да свали светата от куките, на които висеше. Християнинът отиде до нея и я намери мъртва! Светлината изчезна, но остана едно неизречено благоухание за много време.

Християнинът взе ключовете от пазача, отключи веригите на мъченицата, развърза ръцете, подреди с почит и благоговение светите мощи, запали свещи и прикади тамян. После седна близо до нея, чакайки да съмне, и с радост славейки Бога, Който го сподоби да види такива чудеса, както и да се докосва до мъченическите мощи и да се погрижи за тях.

Сутринта по града се разнесе слухът за кончината на света Кирана и за блясъка на светата светлина. Агаряните засрамени мълчаха и дадоха разрешение на християните да вземат мощите и да ги правят каквото искат. А християните много се възрадваха и мнозина се затичаха към затвора, взеха светите мощи с благоговение и ги погребваха извън града - там, където погребват и телата на останалите християни. А дрехите на светата мъченица мнозина разделиха помежду си за тяхно осветление и спасение.

Тропарь

Агница Твоя, Иисусе, Кирана, / зовет велиим гласом: / Тебе, женише мой, люблю, / и Тебе ищущи страдальчествою, / и сраспинаются и спогребаяюся крещению Твоему, / и стражду Тебе ради, / яко да царствую в Тебе, и умираю за Тя, / да и живу с Тобою: / но яко жертву непорочную приими мя с любовию пожершуюся Тебе. / Тоя молитвами, / яко милостив, спаси души наша.

В памет на преподобния наш отец Касиан Римлянин (435 г.)

Преподобният Касиан произхождал от Рим и бил син на знатни и славни родители. От ранна младост проявявал любов към науките и книгите на Свещеното Писание. Отличавайки се с прилежност и с яснота на ума, отначало изучил философията и астрономията; а после преминал към благоговейно изучаване на Свещеното Писание и го изучил така добре, че по познанията си бил един от бележитите хора на времето си. Освен това той съблюдавал девство, отличавал се с душевна чистота, благонравие и други добродетели.

Като напуснал отечеството си, той отишъл в Цариград при свети Йоан Златоуст. Като придобил от него нови знания и като се научил на добродетелен живот, той се оттеглил в скит. В един от тамошните манастири свети Касиан приел монашество, като всецяло се предал на послушание и на всички манастирски трудове, приучавайки се към тежкия, изискващ пост и други подвизи монашески живот.

Тези подвизи събудили у него желание за нови, по-високи, и той отишъл в едно пустинно място, за да води безмълвен

живот. Не малко време се подвизавал така свети Касиан, научавайки се да разбира изкушенията и изнурявайки се с големи трудове. Като желаел да получи от другите свети отци по-голяма полза за себе си, той напуснал мястото си, където съблюдавал пълно безмълвие и посетил всички манастири в Египет, Тивиада, на Нитрийската планина, в Азия, Понт и Кападокия.

Като се запознал с житията на мнозина велики отци и като изучил различни видове монашески подвизи, свети Касиан основал два манастира - мъжки и женски. Освен това написал няколко книги с поучителни слова, изпълнени с назидателни поучения, с премъдрост и полза, така че всеки, който ги чете с внимание и старание, може да почерпи не малка полза за душата си и да узнае какво е било житието и начина на мислене на светия съставител на тези душеполезни книги*.

* Преподобни Касиан е наставник в подвижническия живот. В първата от 12-те книги "за уставите на киновиите" той говори за външния вид на монаха; във втората - за реда на нощните псалми и молитви; в третата - за реда на дневните молитви и псалми; в четвъртата - за чина на отричането от света. В 24 събеседвания с отците се съдържат беседи на пустинните отци за различни духовни предмети. В 13 събеседвания разсъждава за благодатта. Бел.ред.

Преподобни Касиан писал още против НесторийРечник за въплъщението на Божието Слово от Пречистата Дева Богородица* и като прославил православно Божиата Майка, светецът угодил на Родилия се от нея Бог.

* Ересиархът Несторий е роден в сирийския град Кесария Германикийска на Ефрат. Не са известни нито произходът му, нито годината на раждане. Според свидетелството на главния му противник, свети Кирил Александрийски, "той излязъл от калта и произходът му бил срамен". След като станал

Константинополски патриарх, отначало се обявил за ревностен гонител на ересите, но после сам неочаквано се оказал еретик. Започнал да заявява в църква, че Пресвета Дева Мария не следва да се нарича Богородица, тъй като е родила не Бог, а само човека Иисус, Който бил само обиталище на Божеството и оръдие на нашето спасение; този човек чрез слизане на Светия Дух върху него станал Христос, тоест помазаник, и нравствено съединен с него. На Третия Вселенски събор (431 г.) ереста на Несторий била осъдена, а самият той бил заточен отначало в манастира Евирения (близо до Антиохия), а след това - в отдалечения египетски оазис Ибис, където след няколко години умрял. Бел.ред.

Като поживял много години сред такива трудове и подвизи и като принесъл голяма полза на монасите с писанията си, свети Касиан отишъл във вечните обители*.

* Свети Касиан починал на 23 юли 435 г.

Тропарь преподобного Кассиана Римлянина

глас 8

Постом предочистився, премудрости постигл еси разумение,
/ от пустынных же Богоносных отец научился еси страстей
обузданию. Того ради подаждь нам твоими молитвами/ плоти
нашея духу послушание:/ еси бо наставник, Кассиане
преподобне,/ всем поющим о Христе твою память.

Кондак преподобного Кассиана Римлянина

глас 4

Преподобен быв, Богу возложился еси,/ и просвещая
добрыми видами, Кассиане,/ яко солнце облистал еси/ сиянием

Божественных твоих учений,/ сердца всех чтущих тя всегда просвещающая. Но прилежно моли Христа,/ о иже любовь тепле восхваляющих тя.

В памет на преподобния Йоан, наречен Варсанофий (V в.)

Преподобни Йоан бил родом от Палестина; като станал на осемнадесет години, той се кръстил, приел върху себе си монашески образ и започнал да се подвизава особено в пост. За добродетелния си живот бил поставен за архиепископ на Дамаск. Но като постоял не много време на архиепископската катедра, забелязал, че задълженията на високото му положение са трудно съвместими с монашеските подвизи; затова Йоан оставил епископията и тайно напуснал Дамаск.

Като дошъл в Александрия, той се преименувал на Варсанофий, за да не би да го познае някой и да открие истинското му положение. От Александрия той се отправил като беден странник в Нитрийската планина*; като се поклонил на игумена на тамошния манастир, свети Йоан го помолил да го приеме, за да служи на братята. Игуменът го приел и му дал монашески одежди. Светецът започнал ревностно да служи на монасите, денем бил зает с това дело, а нощем без сън пребивавал в молитва. Рано сутрин събирал кратуните и съдовете от всички килии и отивал на реката; като ги напълвал с вода, той ги донасял и оставял съдовете с вода пред всяка килия.

* Нитрийската планина се намира на един ден път (27-32 км) от Нитрийската пустиня, разположена в северозападната част на Египет. Тази безводна, камениста пустиня била любимо място на египетските пустинници, прославили се с

аскетически подвизи. Монасите се поселвали тук за най-строго уединение и ненарушимо безмълвие - заради пребиваването в Единия Бог. Бел.ред.

Един от монасите, човек с малък разум, силно притеснявал светеца: ту му давал обидни прякори, ту го обливал с помия. Подучен от дявола, недостойният монах пробил стената на килията, където живеел преподобният Йоан и през отворието "пускал водата си" върху постелята на светеца, тъй че тя почнала да издава зловоние.

Като узнал за това, игуменът повикал при себе си брата, за да го накаже. Но Варсанофий паднал в нозете на игумена и с плач казал, че самият той е виновен за това.

- Самият аз - казал светецът - дразня брата си и възбуждам гнева му; прости му, заради Господа.

Така той избавил брата от наказание. Но след известно време Йоан бил познат от преподобни Теодор Нитрийски, напуснал планината и избягал в Египет. Тук той проявявал дар на такава прозорливост, че дори узнавал хорските помисли.

Освободил Църквата от еретици, написал много душеполезни книги и с мир отишъл в Христа Исуса*. Нему, с Отца и Светия Дух, чест и слава во веки. Амин.

* Преподобни Йоан починал във втората половина на V век. Бел.ред.

ЧЕТИ-МИНУТИТЕ НА Св. ДИМИТРИЙ РОСТОВСКИ

† **ВИЖТЕ ОЩЕ**

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

ЗА СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВОТА И ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА

ЗА ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА
ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА
БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА

Театърът на антихриста

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

Християнството на българите и техните владетели

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Народе, народе...

Защо се премахва вероучението

За старостилния икуменизъм

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

ДИСЕКЦИЯ НА ЧОВЕКООМРАЗТА

ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ
МАСОНСТВОТО

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО

